

Dvory 1963

loďky unášené po vodě. Každá vlivem té srážky plula jiným směrem.

„Musím jít, jede mi autobus.“ Lidia se zvedla. „Už je pozdě.“

Pozdě na návrat domů, nebo pozdě na obnovení dávného přátelství? Sama si nebyla jistá.

U rodičů, když už všichni spali, se Lidia po špičkách vydala do kuchyně. Sáhla do kredence, kde měl otec schovanou láhev slivovice, na každý pád, aby měl co nabídnout nečekané návštěvě. Těžce dosedla na židli. Lokla si přímo z lahve. Pak podruhé a potřetí.

V noci se jí zdálo o Jaroslavovi. Svlékal ji a pokládal na postel. Najednou ložnici ozářilo ostré bílé světlo. Muž se od ní s odporem odtáhl.

„Podívej se na sebe! Kam se poděla tvá prsa?“

V dalším okamžiku stála před zrcadlem a vyděšeně pozorovala svou postavu. Místo ňader měla zahnívající rány. Dopředu jí trčelo obrovské těhotenské břicho s kůží popraskanou do krve.

Probudila se s křikem. Celá se třásla. Do skutečnosti ji vrátil pravidelný Adamův dech. Žádný hluk nebyl schopen vytrhnout dospívajícího chlapce ze spánku. Pomalu se uklidňovala. Strach a zděšení postupně nahrazovala prázdnota. Její život neměl žádnou náplň. Cítila se opuštěná.

Za týden se opět vypravila do Dvorů. Tentokrát sama zašla za sousedkou a pozvala ji na odpolední čaj k sobě, do domu, kde i po letech obě cítily Teodorovu přítomnost.

Někteří se po letech ptali Adama Szyndera, zda den, kdy se jeho otec vrátil domů z vězení, byl nejšťastnějším v jeho životě.

Nechával ty dotazy bez odpovědi. Jistě, snažil se ten den cítit šťastně, ale otec se pro něj stal po desetileté nepřítomnosti cizím člověkem. Dospívající chlapec si nedokázal představit, že odtěd bude každý den potkávat toho muže v kuchyni a podávat si s ním dveře do koupelny. Navíc brzy zjistil, že táta se sice fyzicky vrátil, ale jeho mysl uvízla někde napůl cesty mezi věznicí a domovem. To vše dohromady způsobilo, že radost z jeho návratu měla hořkou pachut.

Přesto si Adam navždy zapamatoval ten čtvrtek, tu hodinu a chvíli, kdy jeho otec vystoupil z autobusu na zastávce u Dělnického domu. Chlapec byl napjatý a vzrušený, chápal výjimečnost daného okamžiku, ale radost se v něm mísila s obavami.

Otcův návrat mu převrátil život naruby. Ne všechny změny byly příjemné. Začalo to před několika měsíci, když se s mámou přestěhovali zpět do Dvorů. Rodný dům, který Adam opustil jako šestiletý prvňáček, mu teď připadal cizí. Jediný klad byl ten, že měli teď víc místa a Adam konečně nemusel spát v jednom pokoji s matkou.

Teodor byl ještě roztřesenější než jeho syn. Když jako jediný cestující vystoupil z autobusu, rozhlédl se kolem,